

MAUD VANHAUWAERT

Hangosítás

Nemrég egy asszony temetésén jártam, utána pedig találkoztam a férjével, aki elmesélte, mennyire szörnyűnek érezte az egészet a hangosítással. Fogalmam sem volt, mire gondol, de később megértettem, és ha most visszagondolok, azt hiszem, valóban, a legeslegsomorúbb ez volt: a hangosítás.

Hogy ott fekszik, hogy a templom tele, hogy az a temérdek sok virág, és hogy még a hangosítás is.

Hogy ott fekszik, hogy a templom tele,
akkor is, ha nem is igazán volt vallásos,
hogy volt valaki, aki ezért egészen Németországból eljött – ezt később tudtam meg,
hogy a nadrágok, rendesen kivasalva,
hogy a fia az alkalomból még új cipőt is,
hogy a temérdek sok virág,
és hogy még a hangosítás is.

Hogy ott feküdt, hogy a templom tele, hogy a temérdek sok virág,
hogy a kártyák, egy teljes kosár tele,
hogy az emberek mindenhol, hogy túl fiatal volt,
hogy a lányok, hogy a fiúk, hogy a férje most egyedül,
hogy ott feküdt, halkán és elnyúlva, hogy én hátul a templomban – egyáltalán nem ismertem,

és hogy még a hangosítás is.

Hogy ott feküdt, hogy a templom, hogy a temérdek sok virág, hogy a mellékhajó is tele, hogy a tömjén,

hogy a pap azt ide-oda himbálta,

hogy azt mondta, hogy, ahogy a tömjén is, most a mennybe tekeredik fel.

Hogy azt gondoltam: a mennybe tekeredő tömjén tényleg a legrosszabb metafora egy halott anyára.

Hogy mindenki azt gondolta, mi van, ha majd az én anyám,

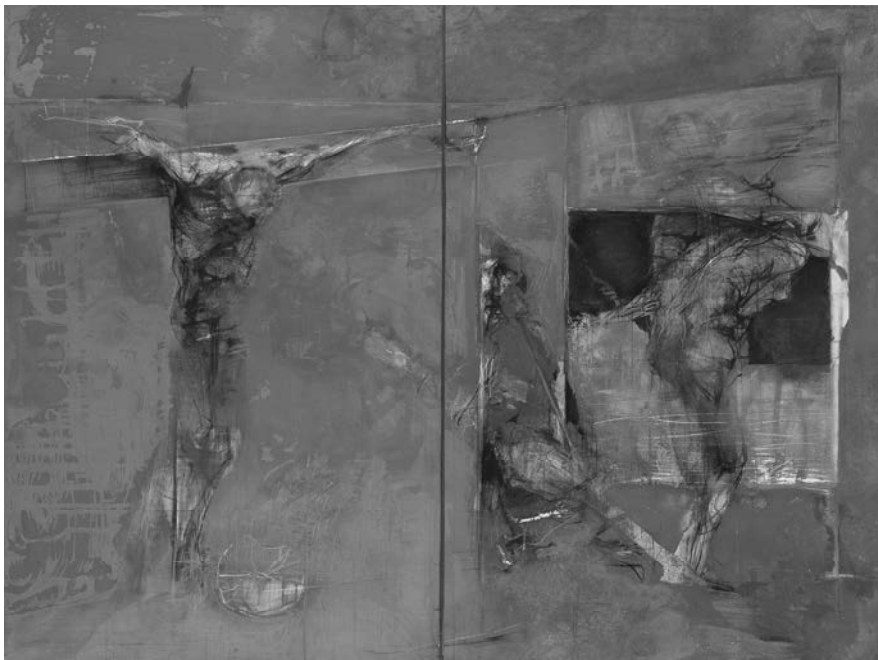
Maud Vanhauwaert 1984-ben született író és performer. Az antwerpeni egyetem nyelvészet és irodalomtudomány és a színművészeti konzervatórium színész szakjain végzett, munkáiban az irodalom és a performansz határterületeit kutatja. 2011-ben jelent meg első kötete *Ik ben mogelijk* címmel, mellyel a Vrouw debütáliját nyerte el. Részt vett a párizsi slam poetry világbajnokságon és a leidsi Cabaret Festivalon is, Európa-szerte lép fel színházi és zenei-költészeti szülő és csoportos projektjeivel. https://www.lyrikline.org/de/gedichte/wij-zijn-evenwijdig_-excerpt_1-naast-mij-zit-eeen-vrouw-11887

mi van, ha majd te, ha a templom tele, hogy, ha temérdek virág. És hogy akkor még
majd
a hangosítás is.

Hogy már hónapok óta a megfelelő zenét kereste – csak később tudtam meg,
hogy a nadrágok, a virágok, a kártyák, a koporsón az arckép,
hogy én hátul a templomban,
és hogy azt gondoltam: hogy a halál, az még hagyján, de hogy még a hangosítás is!
Hogy hazamentem, és az egyetlen, amire gondoltam: hogy ha majd az én anyám,
hogy ha majd te, ha majd a templom tele, ha a temérdek virág,
hogy el kellene intéznem,

hogy legalább a hangosítás jó legyen, ha nem is tökéletes.

TÓTH KINGA fordítása

KOVÁCS PÉTER: ROZSDÁS PANELEK